

/Fíkový pudink/

Přesně v okamžiku, kdy by mu vášeň měla vypudit z hlavy všechny myšlenky a proměnit jeho mozek ve fíkový pudink (který prý mají rádi Angličani, ale on ho v životě neviděl), v okamžiku, kdy se zabořil a propadl až na dno těla své ženy, Amadou napadlo, že je vlastně kurva.

Nejdřív to byl jen takový neurčitý pocit, nesmělé ťukání sotva narozené myšlenky na nějaký zapadlý, zapomenutý růžek šedé hmoty mozkové, která se sice neproměnila ve fíkový pudink, ale přece jen vlivem Amadouovy momentální situace poněkud zvlácněla, takže si protivného embrya nevšímala a dál svědomitě zaznamenávala příjemné pocity, které mu tahle soulož přinášela. Pár vteřin nato, zatímco si přitáhl manželku za sádelnaté boky a svým mužstvím rejdlil v hlubinách, pokoušeje se najít zdroj jejích zmámených vzdechů, vyrostla myšlenka z plenek, vychodila školu, dospěla... byla teď starší než Amadou a ječela mu do uší, ale tak nějak zevnitř: „Seš kurva, kurva, KURVA!“

Amadou snaživě zapřirážel, jako by se svižnými pohyby gumou po papíru pokoušel vymazat nepříjemný vzkaz. Bohužel to nefungovalo, hlas byl čím dál tím pronikavější. „Kurva, kur-va, kur-va, recitoval teď, jako by Amadouovi skandoval do rytmu. POSMÍVAL SE MU! Chvilí se ozýval v závratném tempu (každé tiché „kur“ vymáčklo z Annie hlasité zasténání), načež mu přikázal poněkud zvolnit v rytmu kulhavého valčíku: „Ků-ůr-va! Ků-ůr-va!“

Snad přece jen mi mozek změknuł na konzistenci záhadného fíkového pudinku, pomyslel si tím zbylým cípkem vědomí, který mu zatím nenadával. Ó Alláhu, vždyť já to skanduju nahlas! Anne otevřela oči, zaostřila, zadívala se na něj průzračně modrým pohledem. Zároveň bezelstným a podezřavým, tím pohledem, jakým ho rentgenovala pokaždé, když řekl, že teď musí na chvíli z domu, nutně si potřebuje něco zařídit. Na jejím pohledu nebylo vůbec nic nového, až na to, že ho obyčejně vídával v docela jiných situacích. Vleže v posteli – až na dně jejího těla – v momentě, kdy by JEJÍ mozek měl mít nikdy takhle nezahleděla. Byl přesvědčený, že to neumí.

„Miluju tě,“ vyrazil ze sebe honem. „Milu-ju tě, mi-lu-ju tě, mi-lu-ju tě.“ Rytmus se tím zas pozměnil, a tím pádem i frekvence Anniných stenů. Konečně oči zase zavřela. Amadou usoudil, že šoustání bylo dnes už akorát, a dovedl soulož ke zdárnému konci. Sice se mu v poslední vteřině do „miluju“ přece jen připletla „kurva“ (a on na tom slůvku, orgasmicky pádném, odletěl vysoko nad střechu domu), ale Anne to podle všeho nepostřehla. Amadou si ho ani neotřel, přestože ho lepkavé vlhko rozčilovalo. Už několikrát si všiml, že Anne se vůbec nelíbí, když si ho hned potom, co ho vytáhne, otírá do papírového kapesníčku. Nikdy to neřekla nahlas, ale běloši, málo platné, mají myšlenky vyryté do tváře písmem, které by přečetl i slepý. Nebo teda aspoň bělošky. Shorty měl pravdu. Jsou bezelstné jak děti. A jeho Annie není výjimka.